

Keittoa puulusikalla

Tänään on 16. päivä omavaraisuuskurssia, ja kirjoittajaa väsyttää. Kirjoittajaa myös jännittää olla ensimmäisenä blogivuorossa, mutta onpahan vastuu sitten hoidettu ja voi keskittyä kaikkiin muihin kurssin ylläpidon kiintiöihin. Ensimmäisenä jonossa polttopuita 30 rankaa.



Olen odottanut kurssille pääsyä ainakin pari vuotta, mitä ennenkin kaipuu Omavaraopiston kaltaisiin olosuhteisiin on kulkenut mukana. Kummitätini mainitsi aikanaan Elämämme perusteista -kirjaan sisältyneestä marjojen säilömisreseptistä, josta oli vaikuttunut. Ajatus jäi jonnekin taka-alalle, kunnes jokin opistosta julkaistu lehtijuttu herätti kiinnostuksen kunnolla ja sovimme kummitädin kanssa yhteisen talkooreissun Opiston kesätalkoisiin. Tuolloin omat aikatauluni olivat aivan liian tiukat ja jouduin jo keskiviikkona lähtemään kesken juhannusvalmisteluiden. Vaikka olimme tulleet talkoisiin täysin ulkopuolisina uteliaina, opiston ilmapiiri ja samanhenkisyys jäivät

elämään mieleen ja kaipaus tutustua paikkaan ja yhteisöön paremmin jäi hautumaan. Seuraavissa kesätalkoissa vietinkin jo viikon ja oli olo, että täällähän olisi pitänyt olla jo tänä kesänä kurssilla. Opintoovapaasuunnitelmat muotoutuivat vihdoinkin syksyllä kurssihakemukseksi ja täällä sitä nyt ollaan 'vaihto-oppilaana' kaupunkielämästä.



Omavaraopistossa vaikutuksen tekivät alusta asti yhteisön välittömyys, normien ulkopuolisuuden mukavuus ja KEITTO! Jos pitäisi valita yksi ruokaformaatti, jolla voisin elää, se olisi minulle keitto, joten elämä opiston ruokataloudessa sujuu erinomaisesti. Joka päivä on lounaaksi juureskeittoa palkokasveilla, lauantaina ehkä jopa koko päivän. Vielä kun saa laittaa hapankaalia päälle vaikka joka päivä niin ei sitä paljoa muuta tarvitse! Nyt alkukurssista kun leipäkin on leivontaopetuksen ansiosta yllin kyllin. Toki muitakin syitä Opistolle hakeutumiseen on ollut, vanhimpana ihan vain yleinen kyltymätön kiinnostus yksinkertaiseen yhteiselämään ja perinnetaitoihin. Liekö Koiramäen tarinoista, tietokonepeleistä vai mistä jäänyt lapsena ajatus, mutta muistaakseni toinen lapsuuden haaveammattini merenneidon lisäksi oli luostarimunkki. Merenneitoelämää on eletty nyt 10 vuotta, niin on luostarielämän aika!

Sittemmin Opistoon tutustuttuani ja Lassen kirjoituksiin perehdyttyäni olen saanut paljon sanoja takaraivossa olleille tuntemuksille ja arjen käytännöille, joista resurssiviisaus ja sen harjoittaminen käytännössä, sekä oman elämän muille tuottaman haitan minimointi ovat tulleet enemmän ja enemmän keskiöön motivaattoreina.



Nyt kun tänne on päästy ja opinnot on saatu käytännössä käyntiin, kuitenkin väsyttää. Ensin väsytti muuton ja elämänmuutoksen aiheuttama stressi, sitten Kainuun opiston teoriaviikon istuskelu. Ensimmäinen käytäntöviikko täällä Nurmeksessa on osoittanut, että jokainen asia uudessa arjessa pitää erikseen opetella, ja jatkuva oppiminen ja opitun käsittely väsyttää. Varsinkin, kun on vaikeaa osata lopettaa ajoissa, kun jonkin asian saa sujumaan. Tässä Opisto on kyllä järjeistänyt opiskelijoille asiat hyvin, ja varannut pari päivää pelkälle asumaan asettumiselle ja pari viikkoa kaikenlaiselle arjen käytäntöjen opettelulle. Tänään kuitenkin jo väsyttää hyvällä tavalla, kun ruumiillinen työ on päässyt alkuun. Parit viime yöt on tullut nukkua paremmin kuin kuukausiin kotona. Oma huone on sopivan viileä ja elämänpöyrin pienentyminen vähentää stressiä erilaisista arjen asioista. Toki kurssin mittaan kertyvät vastuut aiheuttavat varmasti aikapainetta, mutta ainakin

itselle kiirettä on helpompi käsitellä, kun kaikki toiminta tapahtuu yhdessä viitekehyksessä toisin, kuin kaupungissa töiden, harrastusten, ystävien, perheen jne. erillisissä yhteisöissä. Pitää vain pitää mielessä, että vaikka kaikki tekeminen on mielekästä ja mielenkiintoista, kivatkin asiat kuormittavat ja ilman lepoa opit ei jää päähän.

Ensimmäiset opintoviikot ovat kuluneet perusasioiden opetteluun: miten kokataan puuhellalla, mistä niitä polttopuita saa, miten pestään pyykkiä ilman sähköä ja juoksevaa vettä, miten peseydytään, miten sammalvessapaperi toimii parhaiten. Viime viikkoon mahtui jo käsityöopetustakin, kun Hannan johdolla pääsimme veistämään itsellemme puulusikoita tuoreesta koivusta. Oli ihanaa huomata koivuklapista kuoriutuvan taitavilla ohjeilla ja hyvillä työkaluilla ihan käypä lusikka (joka tosin pitäisi vielä viimeistellä ennen kuin alkaa muut hommat kasautua...). Tänäänkin päästiin harjoittelemaan vähän nikkarointia juureslaatikoiden rakentamisen merkeissä. Pikkuhiljaa arki asettuu ja oppiminen siirtyy enemmän ja enemmän kasvimaalle ilmojen lämmitessä, vaikka nyt onkin itseasiassa 'helteiden' jälkeen taas säät kylmenemässä. Meinasikin uimavedet alkaa jo lämpenemään.



Jotta elämä omavaraisuuskurssilla olisi mielestä, tarvitaan ihmisiä ympärille. Onneksi meillä on oikein mukavan tuntuinen kurssiporukka, jonka kanssa mielellään viettää aikaa ja pohtii maailman menoa. Tästä yhteisöstä saa tukea niin käytännön asioihin kuin meditaatioharjoituksen ylläpitämiseen, sekä mihin tahansa mielen päälliseen, kunhan vaan muistaa pyytää. Itselläni menee aina uusissa ympyröissä aika pitkään asettua, mutta juurtumisen jälkeen alkaakin jo huolehtimaan kurssin lopusta, luopumisesta ja seuraavasta muutoksesta. On ilo opetella uusien koulukavereiden tavat ja tyylit ja nähdä, mitä yhdistelmästä muotoutuu yhdessä. Nyt on vielä aika kova koti-ikävä valmiiksi rakkaiden luokse, mutta toisaalta on helppo luottaa, että siellä he ovat syksyllä edelleen tallella. Ja sitten on toivon mukaan kasa uusia rakkaita ihmisiä elämässä mukana!

-Noora

